

১৬

พระอรหันต์

สำหรับธาตุขันธ์ ดูนั่งอยู่ตลอดเวลา ธาตุขันธ์เป็น
เครื่องใช้ เป็นเครื่องมือของจิต เราต้องการอะไรเมื่อธาตุขันธ์
เครื่องมือยังอำนวยอยู่ ก็ใช้ได้ตามนั้น ๆ

มันอ่อนลง ๆ ก็ใช้ได้ตามส่วน สุดท้ายใช้ไม่ได้ ทิ้งเลย ทิ้งไป
แล้ว จะไปอยู่ยังงี้ มันก็หมดปัญหา จะว่าไง

โลกไม่ได้เป็นอย่างนั้นนะ ไขว่คว้า มันหาที่เกิดตั้งแต่ยังไม่
ตาย โลกหาที่เกิด เตือดร้อนกับที่เกิดที่อยู่ตั้งแต่ยังไม่ตาย ตายแล้ว
มันก็ตื่นอย่างนั้นเพราะไม่มีหลักใจ ถ้ามีหลักใจมันก็ชุ่มเย็น ใครมี
หลักใจมากเท่าไร ยิ่งชุ่มเย็นยิ่งหนาแน่นมันคงไปโดยลำดับ เพราะ
อำนาจของศีลธรรมเข้าสู่ใจ ตายใจได้เป็นลำดับลำดับ

ถ้าธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันแล้ว เรียกว่า ตายตัวนั้น คือ
ธรรมธาตุอยู่นั้นแล้ว ไปหาที่ไหน หมด ไม่มีที่จะหา พออยู่ในนั้น
แล้ว พอแต่ยังไม่ตาย ท่านรู้

พระพุทธเจ้าพระอรหันต์รู้อยู่เปอร์เซ็นต์ สนธิปฏิริโก
ขั้นสุดท้าย ดูผลงานครั้งสุดท้ายว่า ลึนแล้วหมดภาวะ ท่านจึง

เรียกว่า วุสิต์ พุรหมจรรย์ กตฺ กรณีย์ พรหมจรรย์ได้อยู่จบแล้ว
งานที่ควรทำได้ทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว งานอื่นจะทำให้ยิ่งกว่านี้
ไม่มี งานแกกิลีสเป็นงานหนัก งานจะยิ่งกว่าการงานแกกิลีส
ไม่มี พออันนี้ขาดสะบั้นลงไปหมด

เรียกว่า วุสิต์ พุรหมจรรย์ พรหมจรรย์ได้อยู่จบแล้ว งานที่
ควรทำได้ทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว งานอื่นจะทำให้ยิ่งกว่านี้ไม่มี นั่น
สิ้นสุดของจิตที่เป็นนักท่องเทียวสายแส่หาที่เกิดที่ตาย หาอยู่
ตลอดเวลา มันหาตั้งแต่ยังไม่ตาย พอตายแล้วก็ติดไปตามกรรม
มันจะหาที่ไหนก็ตามไม่เห็นอกกรรม กรรมควบคุม กรรมตีกรรมชั่ว
ควบคุมอยู่ในใจ จะพาให้ไปเกิดสูงต่ำขึ้นอยู่กับกรรมติดอยู่กับใจ
อวิชชาบังคับให้เกิด เกิดดีเกิดชั่วขึ้นอยู่กับกรรมตีกรรมชั่ว พอ
อวิชชาขาดสะบั้นไปแล้วไม่มีอะไรบังคับให้เกิด ความตายมันก็ไม่
มีอยู่แล้วในใจจะเอาอะไรมาเกิดอีกล่ะ

เราทำกับโลกเราก็ทำไปอย่างนั้นละ เราคิดเล็งดูโลกดูสงสาร
บวกลบคุณหาร อะไรควรตัดตัด อะไรควรเพิ่มเพิ่ม พิจารณาไป
เรื่อย ๆ เพราะในงานของตัวเองมันเสร็จสิ้นไปทุกอย่าง ไม่มีอะไร
จะทำ

พูดให้มันชัดเจน งานในหัวใจนี้เสร็จสิ้นลงเรียบร้อยแล้ว
เป็นเวลา ๕๖-๕๗ ปีแล้วมั้ง หลวงปู่มั่นมรณภาพ ๙๒ เราก็เป็น
๙๓ ไล่เลยกันไป งานเสร็จสิ้นมาตั้งแต่โน้นแล้ว งานของใจที่หมุน
เป็นกงจักร กิเลสพาให้หมุน พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้วไม่หมุน
งานของใจก็สิ้นสุดลงตรงนั้น ท่านจึงเรียกว่า วุสิต์ พุรหมจรรย์
การประพฤติพรหมจรรย์เพื่อความพ้นทุกข์ได้สิ้นสุดลงไปแล้ว

ที่นี้หมดกังวลทุกอย่าง จะอยู่จะตายจะเป็นยังไงไม่มีนะ ตายแล้วจะไปเกิดที่ไหนไม่มี ความกังวลในการเกิดการตายไม่มี หมด เพราะธรรมชาตินี้ พออยู่ในนั้นแล้วเรียบริ้อย ไม่มีอะไรจะมาตัดออก ไม่มีอะไรจะมาเพิ่มเติม พอด้วยความเลิกละอยู่ในใจดวงนั้นนั้นละ พระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่านเลิกละอยู่อย่างนั้น การเกิดการตายท่านจึงไม่เป็นภาระ มองดูแต่ชั้นที่ใช้ได้มากน้อยเพียงไรก็ใช้ไปๆ ใช้ไม่ได้ ทิ้งไปเลย นี่เรียกว่าสมมุติ

พระอรหันต์ท่านนิพพานไม่ค้อยได้ยินนะ ในประวัติไม่ค้อยมี มีน้อยมาก มีเฉพาะองค์ที่มีชื่อเสียงโด่งดัง เช่น พระสารีบุตร พระโมคคัลลาน์ เวลาท่านจะนิพพานท่านก็มาทูลลา พระพุทธเจ้า

พระสารีบุตรก็มาทูลลาจะไปนิพพานที่บ้านเกิด พระพุทธเจ้าก็เปิดประตูวัดเซตวันรอบหมด เอา องค์ไหนจะไปตามส่งเสียพี่ชายของเธอทั้งหลายก็ให้ไปได้ วัดเซตวันเราเปิดโล่งหมด เปิดให้ไป พระติดตามไปตั้ง ๕๐๐ ไปถึงนั้นก็ให้แม่เป็นสัมมาทิฎฐิในวาระสุดท้าย

ที่แรกมาก็ตำนิลูกชาย อุปติสนี้เวลาบวชแล้ว ไปที่ไหนไม่เห็น ครั้นเวลาแก่แล้วจะมาสึก ไม่รู้ว่าลูกชายจะมาปลงสังขารที่นั่น มากี่แสดงฤทธิ์เดชให้แม่ดูทุกอย่าง

เทวบุตร เทวดา อินทร์ พรหมมาเป็นชั้นๆ แสดงฤทธิ์ออกเปิดให้แม่ดู ครั้นเวลามาถามแล้วลูกชายก็สรุปความลงว่า เหล่านี้เป็นเหมือนสามเณรน้อย พวกเทวบุตร เทวดา อินทร์ พรหมมากราบท่านๆ วาระสุดท้ายที่ท่านจะนิพพาน

เวลาขณะนี้จากไปก็ถามลูก ลูกก็บอกขณะนี้เป็นคนนั้น ๆ เรื่อย ๆ สุดท้ายก็บอกว่าเหล่านี้เป็นเหมือนกับสามเณรของอาตมา อะไรเหนือธรรมเห็นไหมละ ทำมหาพรหมยังมากราบธรรมทั้งนั้น ธรรมในหัวใจท่านเหนือหมด เพราะฉะนั้นจึงว่าเหล่านี้เป็นเหมือนสามเณร ทำมหาพรหมเหล่านี้มาเป็นเหมือนกับสามเณร ธรรมอยู่ในหัวใจของท่านใหญ่ขนาดไหน ท่านก็นิพพานที่นั่น

พระโมคคัลลาน์ก็ไปนิพพาน บริษัทบริวารก็ตาม พระองค์ทรงเปิดประตูวัดเชตวัน องค์ไหนอยากไป เอ้า ไปเราเปิดให้ไปหมด พี่ชายของเธอจะจากไปแล้ววาระสุดท้าย ไปใครอยากไป เปิดประตูวัดเชตวัน พระตามส่งสี่ร้อยห้าร้อย พระโมคคัลลาน์ก็มีชื่อเสียงโด่งดัง

พระอานนท์นั้นก็ทราบกันแล้ว นิพพานแบบหนึ่ง ส่วนพระกัสสปะยังไม่ได้เผาศพ ยังมีการเกี่ยวกันกับพระอริยมุตไตรย นั่นก็วาระสุดท้ายพระอริยมุตไตรยจะเอาศพของพระกัสสปะมาเผาบนฝ่าพระหัตถ์สุดท้าย กรรมสิ้นสุดลงจุดนั้น นอกนั้นไม่ค่อยปรากฏพระอรหันต์ท่านนิพพาน ในตำราไม่ค่อยมีมากนัก ไม่ค่อยมี เพราะท่านตายง่าย ปรกิตท่านจะอยู่ในป่าในเขา ๆ เป็นประจำ ถึงกาลเวลาแล้ว หัวชุกเข้าตรงไหนบีบติดฝังไปเลย ๆ แล้วใครจะไปตามจดจารึกเอาประวัติของท่าน

ด้วยเหตุนี้ ประวัติของพระอรหันต์ทั้งหลาย จึงไม่ค่อยมี เพราะท่านตายง่าย ไปที่ไหนหัวชุกเข้าบีบเลย ถึงกาลเวลาแล้วเหอ หัวชุกบีบติดฝังไปเลย ๆ ก็มีปรากฏพระสารีบุตร

พระโมคคัลลาน์ พระอรหันต์ ที่ชัดเจนในประวัติ นอกนั้นไม่ค่อยมี
ในประวัติ ท่านตายง่าย พระอรหันต์ตายง่ายนิดเดียว ท่านตายไม่มี
สมมุติเข้าไปรังความรังแกอะไรกับจิตใจท่าน

สมมุติก็เป็นสมมุติ ธาตุชั้นธมฺมตีตมฺมดินฺของมฺนท่านก็รู้
นี่คือเรื่องสมมุติมฺนตีตของมฺน วาระสุดท้ายมฺนหมดความดีดดิน
เรียกว่า ตายจิตไม่ติดไม่ด้น ไปเลย เพราะฉะนั้นพระอรหันต์
นิพพานจึงไม่ค่อยมีในประวัติ มีน้อยมาก เนื่องจากท่านตายง่าย
หัวซุกเข้าตรงไหน ๆ ไปเลย ๆ ไม่ได้ตายยากเหมือนปุถุชนตาย
ปุถุชนนี้แหม ดิดดินตกที่หลับที่นอน ตกเตียงไป สติสตั้งประคอง
ใจไม่มี ตายแบบนั้น ท่านผู้สิ้นกิเลสแล้วตายแบบสิ้นกิเลส ไม่ได้
ยากอะไรเลย

